

tallet af Vælgerne i et af de under et sælles Sogneforstanderstab henhørende Sogne ønske at adskille disse Sognes Communevæsen, kan Amtsrådet med Indenrigsministerens Samtykke tilstaae saadan Afskillelse, naar særegne Omstændigheder tale derfor" kom til at staae: „Naar Fleertallet af Vælgerne i de forskellige Sogne i Communerne ønsker det" osv., medens jeg saa paa den anden Side gjerne kunde være med til enten at slyde „Indenrigsministeren" eller „Amtsrådet" ud af Paragraphen; thi naar først Fleertallet i de forskellige Sogne ønsker det, troer jeg ikke, at der er nogen Fare herved. Imidlertid er dette et Spørgsmaal, jeg skal tage under Overveielse til 3die Behandling. — Naar den høitærede Indenrigsminister har udtalt, at han til 3die Behandling vilde stille et Endringsforslag til Forandring af det Forslag, som er stillet under Nr. 22, kan jeg i Grunden Intet have derimod; imidlertid forekommer det mig dog lidt underligt at overlade det til en Amtmand at afgjøre dette Spørgsmaal, men det gjør jo i og for sig Mindre til Sagen. Jeg troer, at det vilde være rigtigere, at denne Sag underkastes Ministerens Afgjørelse, men naar Ministeren foretrækker den anden Bestemmelse, kan jeg slet Intet have derimod. — Angaaende Forslaget under Nr. 11, som der nu er talt saa meget om, skal jeg erklære, at jeg efter den positive Udtalelse, som Ministeren nu er kommen med, ikke skal stemme for dette Forslag.

P. Olsen: Dersom den høitagtede Indenrigsminister, da han første Gang havde Ordet, havde udtalt sig saaledes, som han sidste Gang gjorde, vilde der vistnok ingen Grund have været til at tvivle om, hvorledes han stiller sig ligeoverfor de her foreliggende Forslag; men det forekommer mig, at der ikke var saa ringe en Forskjel mellem disse tvende Udtalelser. Første Gang sagde den høitagtede Minister, at han ikke vilde være utilbøielig til at gaae ind paa uvæsentlige Forslag med Hensyn til Sogneforstanderstabernes Sammensætning, og hvis jeg ikke tager feil, henviste den høitærede Minister til Forslaget under Nr. 14. Sidste Gang erklærede derimod den høitærede Minister, at han utvivlsomt ikke kunde tage

mod Loven med nogen Forandring med Hensyn til Valgbestemmelserne. Efter denne Udtalelse skal jeg henstille til ærede Medlemmer, hvorvidt de ville stemme for Forslaget under Nr. 11. Jeg har ikke, ved hvad jeg har sagt, villet sige den ærede Ordfører noget Ubehageligt; jeg veed saagodt som Noget, at det er ham, som væsentlig har kæmpet for, at alle Vælgerne i Kjøbstæderne skulde komme til at vælge den større Deel af Byraadet, men derfor er det jo netop underligt, at den ærede Ordfører nu siger, at der ikke vilde være vundet noget Væsentlig ved at vedtage det Samme for Landets Vedkommende. Det var denne Udtalelse, jeg ikke kunde forstaae, og derfor søgte jeg mig opfordret til at minde den ærede Ordfører om tidligere Udtalelser af ham. Naar han dertil bemærkede, at det, der dengang forelaa, var en Valglov, som alene handlede om Sammensætningen af Repræsentationen, da husker den ærede Ordfører feil, thi det var Loven om den sælles overordnede Communalbestyrelse; denne Lov indbefattede ganske vist Valgene, men den fastsatte ogsaa Amtsrådets Myndighed. Den ærede Ordfører sagde endvidere, at han ikke kunde forstaae, hvorledes Forandringen af Valget paa dette ene Medlem kunde kaldes en principiel Forskjel; men det er jo netop Sagen, at dette ene Medlem flytter Fleertallet, afgjør, hvor Fleertallet og Mindretallet skal være, og det er dog Fleertallet, om det ogsaa kun bestaaer af eet Medlem mere end Mindretallet, der har Magten til at fatte Beslutninger. Deri ligger Forskjellen. Jeg kan derfor ikke Andet end fastholde, at der vil være vundet Noget, og det ikke saa Lidet ved, at Forslaget under Nr. 11 vedtages. Jeg skal imidlertid efter den høitærede Ministers Udtalelse ikke opfordre noget Medlem til at stemme derfor, men kun henstille, hvorledes de ville stemme i saa Henseende.

Indenrigsministeren: Jeg formoder, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (P. Olsen) maa have overhørt, at jeg, da jeg første Gang udtalte mig, sagde, at Forslaget under Nr. 14 var af en saa ringe Betydning i og for sig, at dets Vedtagelse ikke